

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2021-03-10
Besvaras senast
2021-03-24

Till statsrådet Per Olsson Fridh (MP)

2020/21:543 Framtiden för biståndet

FN:s Agenda 2030 är i mångt och mycket en tillväxtagenda. Den tydliggör tillväxtens centrala betydelse för att nå de 17 globala målen om att bekämpa fattigdom och hunger, att säkerställa en god utbildning för alla och att främja fredliga samhällen. Bland flera av de 169 delmålen i agendan tydliggörs ett viktigt fokus på tillväxt i de fattigaste länderna och att småskaligt jordbruk ska förmå skala upp sin produktion. Det blir i Agenda 2030 tydligt hur en politik med fokus på tillväxt är centralt för att kunna lyfta människor ur fattigdom. Endast så kan målen realiseras. Samtidigt tickar klockan. Pandemin har ju inte på något sätt gjort det enklare att förverkliga Agenda 2030.

Det är i sammanhanget viktigt att konstatera att svenska företag spelar en central roll i arbetet med att nå de globala målen. Framgångsrika vacciner, innovativa lösningar för klimatet och smarta digitala lösningar för sjukvården skapas av privata företag.

Forskning visar att den ekonomiska tillväxten till ytterst liten del är biståndets förtjänst. I stället skapas utveckling av allt bredare ekonomier där jordbrukets roll krymper och andra samhällssektorer växer. Jobb skapas till 90 procent inom den privata sektorn, varav 80 procent i små eller medelstora företag. Åtgärder för att främja ekonomisk tillväxt, internationell handel och förbättrat företagsklimat är helt avgörande för att nå biståndspolitikens mål: att utrota fattigdom och förtryck. Länders deltagande i WTO är därför viktigt, och där kan ett land som Sverige spela en stor roll. Även de så kallade remitteringarnas betydelse måste betänkas. Det är pengar som i många länder är viktigare än internationellt bistånd. Remitteringarna och dess storlek är starkt beroende av god internationell ekonomisk tillväxt.

Det är vidare betydelsefullt att i större utsträckning villkora biståndet. Det är i dag en omfattande utmaning att vissa länder inte tar emot egna medborgare som blivit utvisade från Sverige. Länder som genom sitt agerande bidrar till att skapa problem i Sverige bör inte ta emot svenskt bistånd. Resurserna är begränsade, och då bör de länder prioriteras som markerar vilja till samarbete och genuint utbyte. Dit torde höra att man på alla sätt gör det möjligt för egna medborgare utvisade från Sverige kan återvända hem.

För att nå ett biståndsberoende och därmed gå mot ökad handel krävs ett reformerat bistånd och en förmåga till nyfikenhet, nytänkande och innovation.

Med anledning av detta önskar jag fråga statsrådet Per Olsson Fridh:

1. Avser statsrådet att gå mer mot handel, eller avser statsrådet att fortsatt bejaka den traditionella biståndspolitiken?
2. Finns det skäl att göra en positionsförflyttning inom biståndet?
3. Avser statsrådet att vidta åtgärder för att det svenska biståndet i större utsträckning ska kunna villkoras?
4. Hur kommer statsrådet och regeringen att främja förverkligandet av FN:s Agenda 2030 genom att arbeta för global tillväxt?

.....

Hans Wallmark (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren